

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.770 van 7 juli 2026
in de zaak A. 247.750/VII-43.209**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charlotte Hauwen
 kantoor houdend te 4020 Luik
 avenue du Luxembourg 72
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 25 maart 2026, strekt tot de cassatie van arrest nr. 341.768 van 24 februari 2026 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 14 april 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Algemeen

1. Verzoeker werpt in het opschrift van het enige middel de schending op van een hele reeks bepalingen. In de uiteenzetting van het enige middel gaat hij slechts in op een aantal van deze bepalingen. Verzoekers kritiek wordt hierna in die mate behandeld. De schending van de overige bepalingen is op kennelijk niet ontvankelijke wijze opgeworpen.

Enig middel

2. De zorgvuldigheidsplicht is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest, waarmee te dezen uitspraak met hervormingsbevoegdheid is gedaan.

3. Verzoeker is van oordeel dat het bestreden arrest artikel 39/73, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) schendt, doch maakt niet concreet hoe de voormelde bepaling is geschonden in het licht van de motivering uit het bestreden arrest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat een verzoek tot horen niet dient om het verzoekschrift uit te breiden, oordeelt onder meer dat verzoeker “niet specifiek of concreet een motief van de beschikking [blijkt] te bekritisieren”, gaat vervolgens in op verzoekers betoog ter terechtzitting, zijn aanvullende nota en de bijkomende stukken die hij heeft neergelegd en oordeelt dat verzoeker “in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij[brengt] die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven”. Verzoeker gaat voorbij aan deze motieven.

4. Verzoeker voert meerdere schendingen aan van de jurisdictionele motiveringsplicht. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet – al ware die redengeving verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op en leiden aldus tot een gemis aan motivering.

Anders dan hoe verzoeker het ziet, vloeit uit de vaststelling van de verwerende partij dat in hoofde van verzoeker een bijzondere procedurele nood bestaat, niet automatisch voort dat in hoofde van verzoeker eveneens een bijzondere kwetsbaarheid bestaat. Het gaat om twee afzonderlijke rechtsbegrippen, die elk berusten op een eigen rechtsgrond, een eigen afzonderlijke beoordeling vereisen en waaruit verschillende rechtsgevolgen voortvloeien. Het bestreden arrest is niet tegenstrijdig gemotiveerd waar in het citaat van de met toepassing van artikel 39/73, van de vreemdelingenwet genomen beschikking van 7 januari 2026 wordt vastgesteld dat “[i]n de bestreden beslissing [...] naar voor [komt] dat [...] een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid” en verder

dat “[g]elet op het voorgaande [...] niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker [kan] worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten”. Hetzelfde geldt voor de beoordeling in de voormelde beschikking dat verzoeker “niet aannemelijk [maakt] dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland in Griekenland”, dat [u]it zijn verklaringen [...] niet [kan] blijken dat hij kampt met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren” en dat “[v]erzoeker [...] tijdens het persoonlijk onderhoud [verklaarde] last te hebben van ademhalings- en gezondheidsproblemen. Hiertoe kreeg verzoeker een puffer [...]. Er worden echter geen objectieve medische attesten toegevoegd waaruit enige medische problematiek blijkt. Evenmin legt verzoeker objectieve medische attesten neer die duiden op een psychologische problematiek in zijn hoofde”.

In weerwil van hetgeen verzoeker beweert, motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het arrest ook niet tegenstrijdig door met betrekking tot de algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland te stellen dat “[h]oewel het AIDA/ECRE rapport van september 2025 actueler is en de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekeland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is”. Hij houdt zodoende rekening met de actuele informatie die verzoeker bijbrengt, maar oordeelt dat een individuele beoordeling nog steeds vereist is.

De vaststelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker nog steeds over een geldige ADET beschikt, die hem toegang verleent tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen en dat de vernietiging van de gedrukte verblijfskaart hieraan geen afbreuk doet, betekent niet dat het bestreden arrest tegenstrijdig is gemotiveerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt eerder in de beschikking van 7 januari 2026 op dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus in Griekenland werd toegekend op 23 februari 2024 en dat verzoeker ook verblijfsdocumenten verkreeg als statushouder die

geldig zijn tot 22 februari 2027, hetgeen verzoeker niet betwist. De beoordeling dat de ADET geldig blijft ondanks de eventuele vernietiging van de gedrukte verblijfskaart is niet tegenstrijdig, zodat hieruit geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht kan worden afgeleid.

Verzoeker vertrekt verder in het middel opnieuw van het standpunt dat zijn ADET niet meer geldig is door het verlies van de gedrukte verblijfsvergunning om daaruit een motiveringsgebrek af te leiden. Hij verwijt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen onderzoek te hebben gevoerd naar verzoekers middelen, netwerk of andere ondersteuning. Nochtans volgt uit arrest nr. 300.342 van 22 januari 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat voor statushouders wiens ADET is vervallen moet worden onderzocht of zij beschikken over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om in afwachting van de verlenging ervan het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na terugkeer naar Griekenland te maken kunnen krijgen tijdens de wachtperiode. Te dezen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoekers verblijfsdocumenten nog geldig zijn tot 22 februari 2027 en dat verzoeker dit niet betwist. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet is vervallen, bevindt verzoeker zich niet in een vergelijkbare situatie als de betrokkene wiens situatie werd beoordeeld met het voormelde arrest, zodat verzoekers verwijzing daarnaar niet dienstig is. Verzoeker toont dan ook geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Verder verwijst verzoeker naar het overzicht van doktersafspraken dat hij voegde bij zijn aanvullende nota en verwijt hij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een manifeste appreciatiefout. Die lijst vermeldt met name een afspraak bij de cardioloog op 5 januari 2026, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hield “onterecht geen rekening [...] met [deze] zeer recente medische opvolging en [...] recente toegang tot medische zorgverstrekkers”. Het bestreden arrest bevat de volgende motivering over de stukken die verzoeker bijbracht:

“De advocaat van verzoeker verwijst naar de overgemaakte aanvullende nota van 5 februari 2026 en benadrukt de mentale en fysieke kwetsbaarheid van de verzoeker. De aanvullende nota bevat een bewijs van de psychologische en medische opvolging van verzoeker in België. Het eerste document betreft louter een verzoek tot medisch onderzoek van verzoeker met betrekking tot recente klachten van thoracale druk en ademnood. Het bevat geen diagnose of vaststelling van hart- of andere problemen. Het tweede document bevat een overzicht van doktersafspraken, waarvan twee bij de cardioloog, één bij de psycholoog, drie bij de tandarts en twee bij een behandelende arts. Gevraagd ter terechtzitting aan de verzoeker wanneer hij laatst naar de cardioloog is

geweest, antwoordt de verzoeker dat hij 5 maanden geleden bij de cardioloog is langs geweest en dat hij in 2026 nog geen afspraak heeft gehad.

Uit de voorgelegde attesten blijkt geen diagnose of aanwijzingen van een intensieve of gespecialiseerde behandeling, noch van een zodanige functionele beperking dat verzoeker niet in staat zou zijn zich zelfstandig te handhaven. De neergelegde attesten tonen derhalve niet aan dat de door de verzoeker opgeworpen problematiek leidt tot een bijzondere kwetsbaarheid die een terugkeer naar Griekenland onmogelijk maakt.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen oordeelt de Raad dat de neergelegde stukken geen essentieel element vormen dat een ander licht werpt op de beoordeling van zijn situatie bij een terugkeer naar Griekenland. De Raad stelt vast dat verzoeker geen medische stukken verschaft die anders doen denken over de impact van zijn gezondheidstoestand.”

Voor wat betreft de afspraken bij de cardioloog, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar verzoekers antwoord op de vraag wanneer hij laatst een consultatie had bij de cardioloog, die hem ter terechtzitting werd gesteld. Dit antwoord werd genoteerd op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting. De conclusie van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen luidt echter dat “[u]it de voorgelegde attesten [...] geen diagnose of aanwijzingen van een intensieve of gespecialiseerde behandeling [blijkt], noch van een zodanige functionele beperking dat verzoeker niet in staat zou zijn zich zelfstandig te handhaven” en dat “de neergelegde stukken geen essentieel elementen vormen dat een ander licht werpt op de beoordeling van [verzoekers] situatie bij terugkeer naar Griekenland”. Daargelaten dat een fout in de motivering niet leidt tot een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste, blijkt uit de voorgaande motivering dat verzoekers kritiek niet gericht is tegen een determinerend motief, doch slechts tegen een overweging die de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed.

Aangaande verzoekers verwijzing naar “de moeilijke (psychologische) situatie van de Palestijnen”, motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de beschikking van 7 januari 2026 als volgt:

“In zoverre verzoeker betoogt dat hij bijzonder kwetsbaar is louter omwille van zijn profiel en herkomst uit Gaza, erkent de Raad de moeilijke situatie die verzoeker thans leeft. Echter dient er vastgesteld te worden dat er geen medische en/of psychologische attesten voorliggen die verzoekers psychologische problemen kunnen staven.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt wel degelijk op verzoekers argument, zodat geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht voorligt. In het citaat van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker in zijn middel opneemt, staat overigens evenzeer te lezen dat “[h]oewel kan worden aangenomen dat

de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op de mentale gezondheid van personen afkomstig uit deze regio, een bijzondere kwetsbaarheid individueel aannemelijk [dient] te worden gemaakt”.

Verzoeker voert nog een motiveringsgebrek aan, omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “op geen enkel ogenblik motiveert over [verzoekers] ondergeschikt verzoek” om “de [aanvankelijk] bestreden beslissing [...] te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek”. Met deze kritiek gaat verzoeker voorbij aan de motieven uit het bestreden arrest die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ertoe bracht te besluiten dat “verzoeker [...] heden geen elementen naar voor [brengt] waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland”. Bovendien oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter soeverein of hij kan komen tot een bevestiging of een hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De Raad van State vermag die beoordeling niet over te doen vermits hij niet in de beoordeling van de zaak treedt.

Door algemeen te stellen dat hij “meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de voorafgaandelijke beschikking absoluut niet dienstig antwoordde op de motieven ontwikkeld in het gedinginleidende verzoekschrift”, toont verzoeker evenmin een schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. Verzoeker laat immers na uiteen te zetten welke door hem aangevoerde argumenten onbeantwoord bleven.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker “onterecht [...] stelt dat er geen ‘concrete en dienstige argumenten of elementen aangebracht worden, die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven’”, heeft geen uitstaans met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. In de mate dat verzoeker doorheen de uiteenzetting van het enige middel aangeeft het niet eens te zijn met de gemaakte beoordeling, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, wat niet behoort tot de bevoegdheid van de Raad van State wanneer hij optreedt als cassatierechter.

5. In zoverre verzoeker een schending opwerpt van artikel 20 van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘tot vaststelling

van normen voor de opvang van verzoeker om internationale bescherming (herschikking) voert verzoeker niet aan dat deze richtlijn niet of niet correct zou zijn omgezet, zodat hij zich bij gebrek aan rechtstreekse werking niet kan beroepen op de voornoemde richtlijnbevestiging om te besluiten tot de onwettigheid van het bestreden arrest.

6. Ten slotte voert verzoeker meermaals aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “de eenheid van rechtspraak voorgeschreven door de artikelen 39/6 en 39/12 van de vreemdelingenwet” heeft miskend met het bestreden arrest. Daargelaten de vaststelling dat een evolutie van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verboden is en dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bindende precedentswaarde hebben, gaat verzoeker vooreerst voorbij aan de beoordeling van zijn individuele situatie en met name de vaststelling in het bestreden arrest dat hij nog over een geldige verblijfsvergunning beschikt. Daarnaast berusten verzoekers beweringen op een verkeerde lezing van het door hem aangehaalde arrest nr. 341.503 van 20 februari 2026.

7. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeven juli tweeduizend zesentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams